

det ærede Medlems Sidemand, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), han er virkelig ikke et af de Medlemmer, man løber om Hjørnet med, den Lov skal jeg give ham. Heller ikke Ministrene kunne gøre det, det ærede Medlem vil vist underskrive dette. Der sidder tre andre Raadmænd. Men om alle dem siger det ærede Medlem, at de lod sig aftvinge en Erklæring, saadan som Ministeren ønskede den. De tog sig ikke Tid til nogen Undersøgelse, men skrev den straks, da Ministeren begærede det, og gik Ministerens Ærinde i denne Sag.

Jeg har undret mig over, at det ærede Medlem har fremsat en saadan Anke mod Københavns Magistrat og særlig mod sine Meningsfæller deroppe. Men det har ogsaa undret mig, at han i Stedet for at bruge sine egne Ord og referere Forholdene, som han kan læse sig til det i Forhandlingerne om den Forespørgsel, som Postekspedient Magius rejste i Borgerrepræsentationen i et Møde om denne Sag, holder sig til Professor Salomonsens Referat i „Berlingske Tidende“. Det citerer han, og det er i hans Øjne rigtigt. Og saa følger han for egen Regning til: „Det kan ikke nægtes“, siger han, „at det var en hurtig Ekspedition, det kunde unægtelig se ud, som om Magistraten egentlig meget gerne vilde af med Stadslæge Hoff, saaledes skyndte man sig at faa den Sag afgjort med det samme for at smede, mens Jernet var varmt, at Ministeren ikke senere skulde komme paa andre Tanker.“ Ja, det er Tanker, som det ærede Medlem fra Odense lægger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Munden, men det maa staa for hans egen Regning, og om det ærede Medlems Meningsfæller ville finde sig i det, bliver deres Sag.

Til Slutning kom det ærede Medlem fra Odense med det, som jeg vil kalde Rosinen i Pølseenden. Han undsagde jo Justitsministeren. Han sagde først, at han vilde vægre sig ved fremtidig at tro paa Rigtigheden af de Fremstillinger, som Justitsministeren vilde give i Finansudvalget, og han tilføjede: „Jeg gentager nu denne Erklæring her“, den Erklæring, som han sagde, han havde fremsat i Finansudvalget, hvad han vistnok ogsaa har. Og han fortsatte: „Jeg henstiller ganske til den højtærede Ministerchef, om han mener, at Regeringen fremdeles kan være tjent med at have den nuværende Justitsminister i sin Midte“. Jeg tror nok, det er Toppunktet

af Voldsomhed. Det ærede Medlem henstillede til Regeringens Chef, om denne ikke vilde skille sig af med Justitsministeren, og saa føjede han til: „Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, hvad der er den almindelige Mening ude i Befolkningen i saa Henseende og for øvrigt ogsaa hos mange af Regeringens egne Tilhængere.“ Naa, hvad nu Regeringens egne Tilhængere angaar, tror jeg ikke, det ærede Medlem er den rette Mand til at referere, hvad disse tænke. Maaske har han nogen større Berettigelse til at referere, hvad hans egne Meningsfæller tænke. Jeg tror nok, at naar det ærede Medlem sidder i Odense som Redaktør af „Fyns Socialdemokrat“ og giver en Fremstilling af dette Forhold eller andre Forhold, vil der være en hel Del af Bladets Læsere — og det gælder for Resten ikke alene dette Blads Læsere, men det gælder ogsaa for andre Blades —, der blindt og uden Kritik tager den Fremstilling for god, som Bladet giver. Men det kan ogsaa være, og jeg tror, at det er saa, at der blandt Læserne af „Fyns Socialdemokrat“ er Mænd, der tænke selvstændigt, og dersom de da komme til at se paa dette Forhold, som det i Virkeligheden er, som en Lægeklikes Bestræbelse for at beholde en Magt og Indflydelse, som den hidtil har haft, og som man nu gør Forsøg paa fra Ministerens Side at bryde, tror jeg, at de kunne blive betænkelige, og at der kunde være enkelte modige Folk iblandt dem, Folk med Løvehjerte, som det kaldes, der lod Modet løbe af med sig og tog en Stilling modsat det ærede Medlems. Maaske vilde man saa gøre Forsøg paa at føre dem tilbage paa de rette Veje, og det kan være, at man kunde faa en Del af dem trykket saa langt tilbage, at de nøjedes med at forbeholde sig en rimelig Frihed. Men jeg tror dog, at de ikke vilde finde sig i, at denne Friheds Grænser bleve i den Grad snævre, at det fredede Omraade kunde tabe sig i den bare Taage. Jeg tror, at mange af det ærede Medlems Læsere ville være enige med mig i, at det er rigtigt, naar man gaar ud fra — som jeg ogsaa mener, at Stemningen i Befolkningen hælder til —, at det i Virkeligheden er Ministeren, der her staaar som Varetager af Befolkningens Tarv, idet han gør Forsøg paa at bryde et Klikevæsen, som kan resultere i, at der indenfor Lægestanden gaar Forhold i Svang, som Befolkningen ikke er tjent med.

Rørdam: Den sidste ærede Taler sluttede med, at en Lægeklike forsøgte paa